

ifølge sagens natur næppe her kunne få nogen praktisk betydning.

Bestemmelsen i 3. punktum svarer til de hidtil gældende regler.

Den foreslåede ændring i sidste punktum er af rent formel art.

Stk. 5, 2. og 3. punktum. Ifølge § 16, stk. 5, 1. punktum, gælder der i arbejdsløshedsloven normalt en ventetid på 6 dage, der dog i vedtægten kan forlænges til 15 dage. Ved lov nr. 338 af 29. juli 1942 føjedes hertil en bestemmelse om, at ventetiden for medlemmer, der i 6 måneder forud for et arbejdsophør har oppebåret en løn, der i forbindelse med oppebåret arbejdsløshedsunderstøttelse svarer til hans eller fagets gennemsnitlige daglige arbejdsindtægt for et længere tidsrum end 6 måneder, vil være et forlængelse med dette større antal dage.

Bestemmelsen fandt i tiden efter dens ikrafttræden en ikke ringe anvendelse dels over for medlemmer beskæftiget ved arbejde for den tyske værnemagt, dels over for medlemmer beskæftiget ved tørvearbejde o. l. Efter værnemagtsarbejdets bortfald, og efter at tørvearbejdet lønmæssigt er kommet ind i fastere rammer, finder bestemmelsen meget sjældent anvendelse.

Under hensyn til, at det med ordningens gennemførelse forbundne administrative besvær ikke nu står i noget rimeligt forhold til betydningen af ordningen, foreslås bestemmelsen ophævet.

Stk. 5, nyt 2. punktum. Efter den gældende regel i § 16, stk. 5, 1. punktum, skal et medlem som foran nævnt ved påbegyndelsen af en arbejdsløshedsperiode gå en karenstid på mindst 6 dage, forinden han bliver berettiget til understøttelse. I henhold til § 16, stk. 7, skal han dog kun gå karenstid, hvis han, siden han sidst oppebar understøttelse, har haft arbejde af over midlertidigt arbejdes varighed, d. v. s. normalt over 5 uger.

Disse regler må efter deres indhold medføre, at den samlede ventetid for medlemmer med samme samlede arbejdsperiode inden for et år kan blive meget forskellig, jfr. nedenstående eksempler med arbejdsløse medlemmer, der alle har 9 måneders arbejde inden for et understøttelsesår.

1. Et medlem har inden for et understøttelsesår 9 måneders samlet arbejde: 6 karensdage.
2. Et medlem har inden for et understøttelsesår 2 arbejdsperioder på $4\frac{1}{2}$ måned og er iøvrigt arbejdsløs: 2×6 karensdage.

3. Et medlem har 6 arbejdsperioder på 5—7 uger med mellemliggende arbejdsløshedsperioder på 1—3 uger: 6×6 karensdage.

4. Et medlem har 10 arbejdsperioder på 3—4 uger med mellemliggende arbejdsløshedsperioder på 1—2 uger: 0 karensdage.

Ventetidsbestemmelsen er ikke alene begrundet i ønsket om, at en forsikret arbejdsløs selv skal bære en vis del af byrden ved sin arbejdsløshed, men også i den rent praktiske betragtning, at arbejde i over 5 uger må medføre, at pågældende kan klare sig selv i 6 dage, samt i, at en sådan regel virker som et incitament til hurtigst muligt at tage nyt arbejde. Uanset disse til grund for bestemmelsen liggende hensyn må det dog formentlig erkendes, at den nugældende regel kan virke uretfærdigt og tilfældigt — i al fald i fag, hvor det er mere almindeligt, at medlemmer har arbejdsperioder, der er kortvarige, men dog er over 5 uger, således at der ved nye ledighedsperioders begyndelse skal gå karenstid. Hertil kommer, at man ikke kan se bort fra, at et medlem, der har arbejdet i lidt mindre end 5 uger og ikke er sikker på, hvor længe arbejdet varer, med den nugældende regel vil være interesseret i et par dages arbejdsløshed inden 5 ugers periodens udløb for ikke at risikere at skulle gå ny karenstid, når arbejdet slutter.

I § 16, stk. 8, i den indtil lov nr. 338 af 29. juli 1942 gældende formulering fandtes en bestemmelse, hvorefter socialministeren efter forud indhentet erklæring fra arbejdsnævnet kunne bestemme, at ventetiden helt eller delvist bortfalder for kasser, hvor forholdene i faget bevirker hyppigere, kortvarige arbejdsperioder. Så vidt ses har bestemmelsen dog kun været benyttet i meget ringe omfang.

Bestemmelsen, der var kommet ind i loven så tidligt som i 1914, gled ud ved omredigeringen af § 16, stk. 8, i 1942, uden at der i lovens motiver er knyttet bemærkninger hertil, og uden at der ses at ligge særlige overvejelser bag. For at imødegå den uretfærdighed, som den nugældende regel som foran vist kan give anledning til, og samtidig borttage det fornævnte motiv til misbrug af arbejdsløshedsloven på dette punkt, stiller man forslag om til § 16, stk. 5, at føje en regel svarende til den, der før ændringerne i 1942 fandtes i § 16, stk. 8, sidste punktum. Der er dog den forskel i forhold til den tidligere bestemmelse, at man i forslaget giver mulighed for